

Az úszó ember

Szokásos nap volt a nyár derekán, amikor mindenki ücsörögve, maga elé nézve ismételteti: „Tegnap este túl sokat ittam.” Ezt a mondatot motyogják a gyülekezeti tagok, le tudod olvasni a pap szájáról, miközben a reverendájával küszködik, hogy magára öltse. Ezt hallod a golfozóktól, a teniszezőktől, sőt még hallod az Audubon természetjárók csapatától is, ahol a csapat vezetőjét másnaposság gyötri. „Túl sokat ittam” – mondogatja Donald Westerhazy. „Mindenkinek túl sokat ivott” – Lucinda Merrill válaszol. „Biztos, hogy a bor lehetett az” – folytatja Helen Westerhazy. „Túl sokat ittam a bordóiból.”

A beszélgetés Westerhazyék úszómedencéje mellett zajlott. Az úszómedence vizét egy vasban gazdag artézi forrás táplálja, amelytől enyhén zöldes árnyalatban pompázik. Ragyogó nap volt. Nyugaton az égboltot gomolyfelhők borították, s még a város is kivehető volt a távolban, úgy nézett ki, mint egy közeledő hajó orra, amely a Lisszabon vagy Hackensack nevet viseli. A nap forrón sütött. Neddy Merrill a zöldes árnyalatú víz mellett ücsörgött, miközben egyik kezét a medence vizébe lógatta, a másik kezével pedig egy pohár gint szorongatott. Neddy magas, karcsú férfi – az ifjúság örök energikusságának jeleit mutatja, s bár már nem fiatal, reggel a frissen lefőtt kávé illatát megérezve az emeletről a korlátot lecsúszva érkezett, majd miután megpaskolta a földszinten található Afrodité-szobor fenekét, kocogva haladt tovább az étkezőbe. Kisugárzása hasonlított egy nyári napra, annak is inkább az utolsó órájára. Annak ellenére, hogy nem volt nála teniszütő vagy vitorlavászon, határozottan az ifjúság, a sport, frissítő víz benyomását keltette. Befejezte az úszást, ezért hortyogva levegőért kapkodott, mintha a jelen érzéseit: a hőséget, az élvezetek intenzitását próbálná a tüdejébe préselni. Mindezek csak úgy áramlottak be a mellkasába. A saját háza nyolc mérföldre délre volt a Bullet Parkban, ahol a négy csodálatos lánya éppen ebédelt vagy teniszezett. Egyszer csak eszébe jutott, egy kerülővel délnyugat felé úszva haza tudna jutni.

Gondtalan életet élt, elégedett volt önmagával, érthetetlen volt távozási szándéka. Úgy nézett ki, mint aki egy térképész szemén keresztül tekintene a tájra:

a medencék láncolata mint a vidék rejtett folyója. A modern térképészetnek köszönhetően nagy felfedezést tett; a rejtett folyót a feleségéről, Lucindáról nevezte el. Sem bolond, sem pedig komolytalan ember nem volt, de határozottan eredeti személyiség, még akkor is, ha önképe homályos és bizonytalan. A délután csodálatos volt, s úgy gondolta, a hosszú úzás majd megkoronázza a napot.

Ledobta a vállán lógó pólóját és beugrott a medencébe. Megmagyarázhatatlan módon lenézte azokat a férfiakat, akik nem ugranak egyből fejest a vízbe. Gyorsúzásban haladt előre, ritkán vett csak levegőt, s közben valahol a fejében számolta a karcsapásokat: egy-kettő, egy-kettő. Úszása nem volt szabályos, de úgy gondolta, minden kötöttség felett áll. A zöldes árnyalatú víztől eltökélt és megállíthatatlan volt, s legszívesebben úszónadrág nélkül tenné meg a távot, de ez összeegyeztethetetlen a tervével. Átérve, a medence szélén szállt ki a vízből – sosem használta a medence lépcsőjét –, és már szaladt is a pázsiton át. Amikor Lucinda rákérdezett, hogy hova megy, csak annyit válaszolt: úszni.

Az egyetlen térkép a fejében volt, amely képzeletből és emlékekből állt össze, de még így is elegendőnek bizonyult. Először Grahamék medencéjéhez tér be, majd sorra következnek a többiek: Hammerék, Lerék, Howlandék, Crosscupék. Átkel majd a Ditmar utcán, eljut Bunkerékhez, majd egy rövid úszást követően tovább halad, Levyékhez, Welcherékhez, majd végül a lancasteri nyilvános medencéhez. Majd Halloranék, Sanchesék, Biswangerék, Gilmartinék, Clyde-ék következnek. Az idő csodálatos volt, s mivel Neddy környezete bővelkedett úszómedencékben, ezért a helyzet neki kedvezett. A szíve boldogan lüktetett, miközben átkelt a pázsiton. Mivel egy szokatlan útvonalon ment haza, úgy érezte magát, mint egy felfedező, úttörő, egy céltudatos férfi, és tudta, hogy útja során a Lucinda folyó mentén barátokat talál. Átugrott a Westerhazyék kerítésén, amely elválasztotta őket Grahaméktól. Átszaladt a virágzó almafák alatt, elhaladt a kerti viskó mellett, amelyben a medence szivattyúja volt, majd Grahamék medencéjéhez érkezett. „Miért, Neddy?” – Mrs. Graham üdvözölte. – Milyen kellemes meglepetés. Reggel óta próbállak telefonon elérni. Tessék, hadd kínáljalak meg egy itallal.” Mint minden felfedező, ő is látta, hogy az őslakosok tradícióit, szokásait diplomatikusan kell kezelni, ha célhoz akar érni. Nem akart elutasítónak vagy durvának tűnni Grahamék szemében, de nem volt ideje, hogy heverésszen. Átúsza hosszában a medencéjüket, majd csatlakozott hozzájuk a túlparton, s néhány perc múlva folytathatta útját, mivel váratlan vendégek érkeztek Connecticutból, s örült, hogy elszabadulhat tőlük. Grahamék házával szemben folytatta útját: átlépett a csúcsos kerítésen, majd Hammerék parlagon álló földjén keresztül szaladt. Mrs. Hammer a rózsái mögül pillantotta meg Neddyt, de nem tudta pontosan kivenni, ki lehet az. Learék a nappalijuk nyitott ablakán keresztül hallották csobbanni. Howlandék és Crossupék éppen nem voltak otthon. Miután átúsza Howlandék medencéjét, átkelt a Ditmar utcán, és a Bunker család háza felé vette az utat. A házhoz közeledve már a távolból lehetett hallani, hogy kerti partit tartanak.

A víz visszaverte a vendégek hangját és nevetését. Bunkerék medencéje fel volt töltve, felment a lépcsőn a teraszra, ahol huszonöt-harminc férfi és nő

iszogatott. Egyedül Rusty Towers volt a medencében, aki egy felfújható matracon lebegett a vízfelszínen. Oh, milyen csinosak és vonzóak az emberek a Lucinda folyó mentén! A zafír színű medence körül tehetős nők és férfiak ácsorogtak, miközben a partiszervező cég alkalmazottai fehér köpenyben italt szolgáltak fel. A fejük felett pedig a de Haviland cég kis egymotoros repülője körbe-körbe járt, mint egy ritmusra táncoló boldog kisgyerek. Neddy a látvány hatására múló lelkesedést, gyengeséget érzett, mintha az összejövetel egy tárgy volna, amit megérinthet. A távolból mennydörgés hallatszott. Ahogy Enid Bunker megpillantotta, azonnal felkiáltott: „Oh, nézzétek, ki van itt! Milyen csodálatos meglepetés! Amikor Lucinda közölte, hogy nem tudsz jönni, azt hittem, belehalok.” Elindult Neddy irányába a tömegen át, s miután egy puszival üdvözölték egymást, Neddy a bár felé igyekezett. Haladását lassították az ismerősök, akikkel kezet kellett fogni vagy puszilkodni. A mosolygó csapos, akit egyébként több száz kerti partin szolgált fel neki italt, gint és tonikot töltött ki. Neddy egy darabig aggódva ácsorgott, attól tartott, hogy egy esetleges beszélgetés késlelteti a hazajutását. Amikor úgy nézett ki, hogy a vendégek körbeállják, fejest ugrott a medencébe, s lehúzódva egészen a medence széléhez közel úszott, nehogy keresztezze Rusty útját. A kert végében egy széles mosoly kíséretében átugrott Tomlinsonékhoz, s futva haladt tovább a kerti ösvény mentén. Kényelmetlenséget az jelentett csupán, hogy a murva megvágta a talpát. Miközben haladt tovább, még hallotta a kerti parti fokozatosan halkuló, nyüzsgő zaját. A ház mellett elhaladva egy mérkőzés rádióközvetítése szűrődött ki a konyhából. Vasárnap délután volt. Keresztülzaladt a parkoló kocsikon, át a kocsibejáró gyepén, majd az Alewives sugárútra tért rá. Nem szerette volna, ha fürdőruhában látják, de mivel nem volt fogalom, így rövid idő alatt a Levys család autófelhajtójához ért, amelynél a magánterület felirat volt olvasható, egy New York Times feliratú zöld postaláda mellett. A ház összes ablaka és ajtaja tárva nyitva volt, de a lakóknak nyomuk sem volt, sőt még a kutya sem ugatott. Megkerülte a házat, hogy a hátul található medencében megmártózzon, s ekkor szembesült vele, hogy a Levys család nincs otthon. Az üvegek, poharak és tányérok még a kerti garnitúra asztalán ékeskedtek, hátul az ingatlan végében pedig egy pavilon volt feldíszítve japán lampionokkal. A medence átúszása után felkapott egy üveget, és töltött magának egy italt. Még csak félúton járt, de ez volt már a negyedik, talán az ötödik itala. Fáradtnak és tisztának érezte magát, s hálás volt, hogy jelenleg egyedül lehet; összhangban érezte magát az életével.

Vihar közeledett. A gomolyfelhők a város felett hatalmasak és sötétek lettek, s miközben ücsörgött, hallotta a távolban a morajló mennydörgést. A de Haviland kisgép még mindig a közelben körözött, s hallani vélte, ahogy a gép pilótája nevet, de amikor már másodjára hallotta a mennydörgést, úgy döntött, folytatja útját. Vonatsípolásra lett figyelmes, s azon tűnődött, hogy hány óra lehet. A nap délután négy vagy öt óra magasságában járhatott. A helyi vonatállomásra gondolt, ahol ilyenkor egy pincérnő virágos mintájú esőkabát által eltakart kosztümben várakozik egy sírdogáló nő társágában a menetrend szerinti

járatra. Hirtelen beborult az ég; úgy tűnt, mintha az énekesmadarak dalaikkal felkészülnének a vihar fogadására. Hirtelen úgy kezdett el esni, mintha dézsából öntötték volna, a fák koronájáról szökőkutak csobogó hangja hallatszott. Miért szerette ennyire a vihart? Miért volt olyan érdekes számára a huzat által kicsapódó ajtó, az emeleti lépcsőt elárasztó özönvíz? Mitől válik egy öreg ház ablakainak becsukása sürgetővé és elkerülhetetlenné? Mitől volt a vihart hozó, felerősödő szél számára jó hír, örvendetes, örömteli esemény? Hirtelen egy robbanásra lett figyelmes, s használt petárda szagát érezte, miközben a vihar letepte a Levy család lampionjait, amit a családfő tavaly Kyotóból hozott. Vagy talán tavalyelőtt járt Kyotóban?

A Levy család kerti pavilonjában vészelte át a vihart. Az eső lehűtötte a levegőt, ő pedig elkezdett reszketni. A viharos szél a vörös és sárga faleveleket a pázsitra és a medence vizébe hordta. Mivel nyár dereka volt, ezért a leveleknek élénkzölden kellett volna pompázniuk, de ettől az őszi látványtól szomorú lett. Miközben kihúzta magát, kiürítette poharát, s elindult a Welcherék irányába, viszont ehhez kereszteznie kellett Lindley-ék lovak számára kialakított kifutóját. Megdöbbenéssel tapasztalta megérkezésekor, hogy az egész kifutót gaz borította, az ugratóakadályok szétesve heverték. Csodálkozott, hogy talán a Lindley-ék eladták volna a lovaikat, talán már nyár elején elköltözhetnek? Hirtelen eszébe jutott, hogy hallott valamilyen pletykát a családról és lovaikról, de nem tudott konkrétan visszaemlékezni, hogy mi volt az. Továbbhaladt az úszómedencéjük irányába, s megdöbbenéssel tapasztalta, hogy üres.

Ezzel úgy látszott, megszakadt a sorozata, hiszen ez volt az első medence útja során, amely nem volt feltöltve. Mély csalódottságot érzett, úgy járt, mint egy felfedező, aki tiszta vizű forrás helyett csupán egy kiszáradt folyómedret talál. Becsapva érezte magát. Szokatlan volt, hogy a nyár idejére elutazik valaki, s nem tölti fel a medencéjét, de világos volt, hogy Welcherék hosszabb időre elutaztak, hiszen a napozóágyak is összezsukva heverték egy kupacban ponyvával letakarva. Még a kerti zuhanyzó is lakat alatt volt, lehúzott redőnyök akadályozták, hogy lássa, van-e otthon valaki. A házat megkerülve, a kocsifelhajtón az „ELADÓ” felirat volt olvasható egy kis táblán. Azon gondolkodott, mikor hallott Welcherék felől utoljára? De hiszen nincs két hete, hogy ő és Lucinda visszautasították a vacsorameghívásukat. Megbízhatatlanná váltak emlékei, vagy annyira el akarta rejteni önmaga elől a tényeket, hogy nem akart pontosan emlékezni? Aztán hirtelen a távolból teniszezőket hallott, aminek annyira megörült, hogy a beborult égbolt és a hűvös szellő háttérbe szorultak. Ez volt az a nagy nap, amikor Neddy Merrill átúszta a környéket. Az a bizonyos nagy nap! Felkerekedett, folytatta küldetését.

Ha vasárnap délelőtt kiruccantál, láthattad, hogyan próbál majdnem teljesen meztelenül átkelni 424-es számú főúton. Aki meglátta, biztos arra gondolhatott, hogy egy rossz tréfa áldozata vagy talán lerobbant az autója, talán egész egyszerűen csak egy bolond. Mezítláb ácsorgott a főút mellett, eldobált sörös dobozok, rongyok és használt ragtapaszok között. Arcáról megaláztatás volt leolvasható,

szinte már sajnálatot keltett. Amikor útnak indult, tudta, hogy ez is része lesz az utazásnak, hiszen szerepelt a térképén, de amikor a valóságban szembesült a tömött kocsisorokkal, miközben az aszfalt forrón égette talpát, rádöbbsent, hogy mindezek felkészületlenül érték. Kigúnyolták és kinevették, sőt még egy üres sörös dobozzal is megdobták. Kellő humorral és méltósággal kezelte a helyzetet. Visszamehetett volna Westerhazyék birtokára, ahol Lucinda a medence partján élvezte a szikrázó napsütést. Nem szabadkozott, nem panaszkodott még önmaga előtt sem. Úgy gondolta, hogy minden emberben megvan a konokságra való hajlam, s talán ezért nem volt képes visszafordulni? Miért akarta minden áron véghezvinni tervét, még akkor is, ha ezzel veszélybe sodorja magát? Hol az a pont, ahol tréfája vagy vicce komolyra fordul? Nem tudott visszafordulni, már felidézni sem tudta, ahogy a Westerhazyék zöldes árnyalatú vize mellett kellemesen telik a nap, miközben egy barátságos, megnyugtató hang közli vele: túl sokat ittál. Az eltelt egy órában olyan messzire került ezen emlékektől, hogy a visszatérés lehetetlenné vált számára.

Egy idős sofőr, aki az országúton 50 km/órás sebességgel haladt lefelé, átengedte, így sikerült a zöld elválasztó szigetre átkelnie, ahol az észak felé tartó forgalom gúnyolódásával szembesült, de tizenöt perc álldogálás után sikerült a túloldalra átkelnie. Innen már csak egy ugrásra volt a lancasteri szabadidő központ, ahol néhány kézilabdapálya és egy nyilvános úszómedence volt. A víz felszínéről visszaverődő hangok: a feszültség és a ragyogás pont ugyanolyan érzetet keltettek benne, mint Bunkeréknél, viszont itt a hangok élesebbek, harsányabbak és hangosabbak voltak. Ahogy belépett a medence területére, egyből szabályokkal találta magát szembe: A MEDENCE HASZNÁLATA ELŐTT ZUHANYOZNI KÖTELEZŐ. ÚSZÓAPKA HASZNÁLATA KÖTELEZŐ. KARSZALAG HASZNÁLATA NÉLKÜL AZ ÚSZOMEDENCE HASZNÁLATA TILOS! Zuhanyzás közben a lábát is lemosta, koszos és zavaros vizet hagyott maga után, majd a medence széléhez sétált. A víz klórtól bűzlött, s a medence egy óriási lefolyó benyomását keltette. A közelben két törülközőbe csavart vízi mentő volt síppal a nyakukban, melyet rendszeres időközönként megfújtak, hogy ezzel is emlékeztessék a fürdőzőket, hogy közösségi medencében vannak. Neddy visszaemlékezett Bunkerék zafír színű medencevizére, s úgy gondolta, hogy beszennezezi magát – felső középosztálybeli önképét és sármját – azzal, hogy ebben a mocsokban megmártózik. Emlékeztette magát arra, hogy úttörő, felfedező, s ez a Lucinda folyó sekély medre. Megmártózott, úzás közben tisztos távolságot tartott a többi úszótól, miközben a fejét a víz fölött tartotta, nehogy összeütközzön valakivel, de még így is nekimentek, lefröcsköltek és lökdöbsték. Mikor a medence egyre sekélyedő részéhez érkezett, mindkét vízi mentő rákiabált: „Hé, te, a karszalag nélküli, kifelé a vízből!” Neddy kimászott a vízből, de a két vízi mentőnek már nem volt lehetősége, hogy feltartóztassák, s folytatta útját az áporodott olcsó naptejjel és klórral telített uszodában a drótkerítés irányába. A kerítésen átmászva elhaladt a kézilabdapályák mellett. Miután átkelt a területen, elérkezett a Hallorenék faborítású bejáratához, amely nem volt letakarítva,

és néhány helyen hiányoztak már a lécek. Ez megnehezítette az előrehaladást egészen addig, míg a pázsithoz nem ért, ahonnan a medencét körbevevő sövényt át tudta ugrani.

A Halloran házaspár a család jó barátja volt, idős, jómódú párocska, akikről az a szóbeszéd keringett, hogy kommunisták. Megrögzött idealisták voltak, de kizárt, hogy kommunisták lettek volna, sőt mi több elégedetten konstatálták, ha az emberek szembesítették őket ezzel a váddal. Medencéjük széle olyan sárga volt, mint az őszi falevelek, az elmúlás érzetét keltették ezzel Neddyben, aki hullo, hullo felkiáltással próbálta Halloranék figyelmét felkelteni a közeledésére. Sosem indokolták meg, hogy miért meztelenül úsznak, de erre nem is volt szükség, talán kompromisszumképtelen, idealista személyiségük kifejeződése volt. Neddy óvatosan vette le fürdőnadrágját, s lépett a medence széléhez. Mrs. Halloran tömzsi, ősz hajú nő volt, s nyugalmat árasztó arcával mindig a New York Timest olvasta. Éppen egy teleszkópos hálóval szedegette ki a medencébe hullott faleveleket. Neddy megjelenése nem váltott ki különösebb reakciót. Halloranék úszómedencéje annyira régen készült, hogy a medence fala még mozaikköből volt kirakva, s még vízforgató rendszere sem volt, így nem lehetett a medence aljára látni.

„Átúszom a környéket”, mondta Neddy.

„Hogyan? Nem is tudtam, hogy ilyesmi lehetséges”, magyarázkodott Mrs. Halloran.

„Nos még Westerhazyéktól indultam, úgy négy mérföldre innen”, folytatta Neddy.

Neddy a medence mély részén ereszkedett a vízbe, s a sekély részén távozott. Miközben elmerült a vízben, hallani vélte, ahogy Mrs. Halloran kiáltja: „Nagyon sajnálom, hogy az utóbbi időben rosszul mennek a dolgaid.”

„Miről beszél?” – kérdezte Neddy. „Nem tudom, mire gondol.”

„Hallottuk, hogy el kellett adnia a házat, s azok a szegény gyerekek...”

„Emlékeznek rá, ha eladtam volna a házat, s a lányok otthon vannak.”

„Igen” – válaszolt Mrs. Halloran. „Igen...” miközben a hangja melankólikussá vált, Ned viszont élénken folytatta mondandóját. „Köszönöm a lehetőséget.”

„Nos, további szép napot”, válaszolta Mrs. Halloran

Neddy a medence szélén kimászott a vízből, visszavette fürdőnadrágját és megkötötte. Észrevette, hogy szorosabban meg kell húzni a nadrágja madzagját, azon csodálkozott, hogy talán a nap folyamán ennyit veszített volna a súlyából? Fázott és fáradt volt, a meztelen Halloran házaspár és a sötét medencevizük depresszióssá tették. Ez az úzás túl sok volt már neki, de ezt nem tudhatta előre, mikor lejött az emeletről, és Westerhazyék medencéje mellett napozott. Kezei elzsibbadtak, lábait vékonynak találta, és a térdei tájékán fájdalmat érzett. A legborzasztóbb számára a csontokban érzett hideg volt, s attól tartott, sosem fog melegséget érezni többé. Körülötte hullottak a falevelek, s égett fa szagát érezte a levegőben. Ki az, aki ilyenkor fát éget?

Szüksége volt egy italra. Talán egy pohár whiskey felmelegítené, feldobná, s biztosítaná, hogy eljusson céljához, felfrissítené az ötletét is, hogy a környék

átúszásával eddig senki nem vállalkozott. Akik az Anglia és Franciaország közötti szakaszt ússzák át, azok is mindig brandyt fogyasztanak előtte. Szüksége volt valami stimulációra. Átkelt a Hallorenék telkének hátsó sövényén, s elindult lefelé egy kis hátsó úton, amely egy házhoz vezetett, melyet a Hallorenék egyetlen lányuknak építettek, Helennek és férjének, Eric Saches-nak. Neddy éppen a kis úszómedencéjük mellett találta Helent és férjét.

„Oh, Neddy”, mondta Helen. „Anyáéknál ebédeltél?”

„Nem, nem igazán”, válaszolta Ned. „Csak beugrottam a szüleidhez.” Ennyi magyarázat elég lesz nekik. „Nagyon sajnálom, hogy csak így berontottam hozzátok, de kicsit megpihennék, és szükségem lenne egy italra.”

„Nos, szívesen adnék”, válaszolta Helen, de Eric mütétje óta nem tartunk a házban alkoholt. Lassan három éve.”

Kezdte elveszteni emlékezőképességét? Miért felejtette el, hogy eladta a házát, hogy a gyerekei bajban voltak, hogy a barátja beteg volt? Talán azért, mert minden fájdalmas tény a szőnyeg alá söpört? Ned tekintete Eric arcáról a hasára szegeződött, ahol halvány varratsebeket pillantott meg, a két seb húsz centiméter hosszú is megvolt. Eric köldöke eltűnt a hasáról, s Neddy azon gondolkodott, milyen érzés lehet hajnali háromkor arra ébredni, hogy nincs az embernek köldöke, így nincs kapcsolata a születéssel, sem pedig az utódnemzéssel.

„Biztos vagyok benne, hogy Biswangeréknél kaphatsz egy italt”, közölte Helen.

„Ahogy te is hallhatod, hatalmas kerti parti megy náluk.”

Tenyérével tölcserűt formált, s hallotta, ahogy a kerti parti hívogató zaja az úton, az ösvényen, a kerten és a fákon átszűrődött. „Előtte megmártózom”, mormolta magában Ned, miközben már úgy érezte, hogy kicsúsznak a dolgok a kezei közül. Elmerült Saches-ék hideg medencéjében, gyorsúszásban átúszott a medence egyik végéből a másikba, miközben a válla kiemelkedett a vízből, azt motyogta: „Lucinda, újra látni akarlak”, s tekintete Biswangerék irányába fordult. „Sajnálom, hogy ilyen rég nem találkoztunk, de majd felhívunk.” Hallatszott a háttérből Helen hangja.

Átkelt a pázsiton a Biswangerék felé, miközben az éterben egyre erősebben hallható volt a jó hangulat odaátról. Hálás leszek, ha kapok tőlük egy italt, biztosan örülni fognak neki, ha megkínálhatnak. Biswangerék évente négyszer hívták meg őt és Lucindát vacsorára magukhoz, amelyet mindig hat héttel előre bejelentettek. Mindig elutasították őket, s még ennek ellenére sem hagytak fel a folyamatos meghívásokkal, nem értették meg, hogy ez a közösség nem demokratikusan működik. Olyan emberek voltak, akik koktélozás közben arról beszélnek, hogy mi mennyibe kerül, információkat osztanak meg a piacról, vacsora után mindig mocskos vicceket mesélnek egy vegyes társaságnak. Nem tartoztak Neddy szoros baráti köréhez, sőt még Lucinda karácsonyi listáján sem szerepeltek. Közönnyel, nagylelkűen, de enyhe szorongással haladt a Biswangerék medencéje felé. Igyekezett, mivel kezdett sötétedni, ez volt talán az év leghosszabb napja. Megérkezésekor egy hatalmas, zajos partit talált. Grace Biswanger mindenkit meghívott: a szemész orvosától kezdve az állatorvosán

át az ingatlanügynökéig mindenkit. Senki sem úszott a medencéjükben, s a me-rev víztükörről a holdfény verődött vissza. A medence széléhez egy italbárt állítottak fel, s Ned oda tért be először. Amikor Grace Biswanger meglátta, hatalmas léptekkel elindult Ned felé.

„Hát hiába, ezen a partin minden van.” Szólt meg Grace hangosan. „Még egy hívatlan vendég is.” Folytatta.

Ned érezte, hogy nem látják szívesen, mégis baráti hangon kérdezte: „Mint hívatlan vendég, nem kaphatnék mégis egy italt?”

„Szolgálj ki magad!” „Úgyse törödsz a meghívásokkal”, majd Grace hátat fordított, s elkezdett néhány vendéggel beszélgetni.

Neddy a bárhoz érve egy pohár whiskey-t rendelt. A pultos durván, lekeze-lően töltötte ki neki az italt. Ez egy olyan világ, ahol a pultos az embereket a tár-sadalmi hierarchiában elfoglalt helyük szerint szolgálja ki. A tény, hogy leke-zelően szolgálta ki, azt jelentette, hogy a hierarchiában lejjebb süllyedt. Neddy azzal vigasztalta magát, hogy a pultos biztosan új volt, s nem tudta, kiről van szó. A háttérben hallotta, ahogy Grace a háta mögött az mondja: „egyik vásár-nap részegen jött át hozzánk – mint kiderült, semmilyen jövedelme sincs –, és kérte, hogy adjunk neki kölcsön ötezer dollárt...” Grace mindig pénzről be-szélt, rosszabb volt, mint egy hajszál a levesben. Ned elmerült a medencében, leúszta a hosszát, majd továbbállt.

A következő medence a listáján volt szeretőjéé, Shirley Adamsé volt. Mivel meghúzta egy kicsit a vállát a Biswagnerék medencéjében, úgy gondolta, itt lesz lehetősége kipihennie magát. A szerelem – valójában a másik könyörtelen, sze-xuális kihasználása – lesz az életadó elixír, a fájdalomcsillapító, az élénk színben pompázó pirula visszahozza a tavaszt, lelkébe pedig az örömeket. Shirley-vel egy héttel ezelőtt volt viszonya, vagy talán megvan az már egy hónapja is, de lehet, hogy egy év is eltelt azóta. Képtelen volt pontosan visszaemlékezni. Ned volt végül az, aki szakított a lánnyal, fölényben érezte magát. Az úszómedence boltíves bejáratán átlépve semmi másra nem gondolt, csak saját önbizalmára. Ahogy közeledett a medence felé, úgy nézett ki, mint egy titkos szerető, aki a legnagyobb büszkeséggel birtokolja kedvesét. Shirley otthon tartózkodott, s aranszínű fürtjei, karcsú alakja, s ahogy az égszínkék vízről visszaverődő napsugarak megfestették testét, sajnos nem hozták elő Ned emlékeit. Úgy gon-dolta, biztos csak egy könnyed affér lehetett közöttük, semmi más, mégis Shirley sírt, mikor Ned bejelentette neki, hogy nem találkoznak többet. Shirley-t meglepte Ned felbukkanása, miközben Ned azon elmélkedett, vajon Shirley még neheztel-e rá.

Remélem, nem fog megint sírni, ha még mindig nem tette túl magát rajta.

„Te meg mit keresel itt?” – kérdezte felháborodva Shirley.

„Átúszom a környék medencéit.”

„Te jó Isten, hát sosem nő be a fejed lágya?”

„Mi a problémád?”

„Ha pénzért jöttél, nem adok egy bűdös vasat sem” – jelentette ki feldúltan Shirley.

„Tölthetnél nekem egy pohár italt.”

„Nem, nem fogok. Nem vagyok egyedül.”

„Megyek a dolgomra.”

Neddy elmerült a medence vizében, hosszában átúsztta, de amikor a medence szélén ki akart szállni, hirtelen úgy érezte, hogy nincs erő se a karjaiban, se a vállában, így a medence lépcsőjéhez kényszerült úszni és kiszállni. Amikor hátrapillantott, egy fiatal férfit látott Shirley teraszán. Miközben rálépett a pázsitra a sötétben, orrát megcsapta a körömvirágok és a krizantém illata – indokolatlan őszi illatok – a kora esti órában, mintha éppen gázzzivárgás lenne valahol. Tekintetét az égre szegezte, a csillagokat szerette volna kémlelni, miért látta az Androméda csillagképet, a Képheuszt, a Kassiopeiát az év ezen időszakában? Mi történt a nyári csillagokkal? Hova tűntek? Neddy sírva fakadt.

Gyerekkora óta ez volt az első alkalom, hogy sírva fakadt. Talán még soha nem érzett ekkora szomorúságot, miközben fázott, fáradt volt, és zavarodott. Visszagondolt a pultos durva, közönyös viselkedésére, volt szeretőjének elutasító magatartására, aki annak idején még térden csúszott utána, s aki könnyeit Neddy nadrágjába törölte. Túl sok időt töltött úszással, túl sokszor merült el, s most az orra és a torka teljesen kiszáradt. Szüksége lett volna egy italra, baráti társaságra és száraz ruhákra. Átkelt az úttesten, s betért a Gilmartin házaspár ingatlanjára. A Gilmartin házaspár medencéje volt az első, ahol a medence lépcsőjén keresztül ereszkedett a vízbe. Lassú mellúszásban tudta csak átúszni, abban az úszásnemben, amelyet még gyerekkorában sajátított el. Fáradtan folytatta útját Clyde-ék irányában. Itt már csak úgy tudta átúszni a medencét, hogy egyik kezével a medence szélébe kapaszkodott, s mikor a medence létrájához ért, azon gondolkodott, képes lesz-e még kimászni. Véghez vitte nagy tervét, átúsztta a környék medencéit, de annyira bódult volt a fáradtságtól, hogy sikere bizonytalannak látszott. A hazafelé vezető úton meg kellett állnia, megkapaszkodnia egy postaláda állványába, majd letérve az útról hazatért.

Otthon sötétség várta. Talán már olyan későre jár, hogy mind lefeküdtek aludni? Lucinda talán Westerhazyéknál maradt vacsorára, és a lányok is csatlakoztak hozzájuk? Vagy talán együtt elmentek máshová? Pedig úgy beszéltek meg, hogy minden vasárnapi meghívást lemondanak, és otthon maradnak? Megpróbálta kinyitni a garázsajtót, hogy megnézzze, milyen kocsik állnak bent, de be volt zárva, a kilincsről pedig rozsdá mállott le. A házhoz közeledve látta, hogy a vihar leszakította az egyik ereszcatornát, s most a bejárati ajtó előtt lógott le a tetőről. Neddy arra gondolt, hogy majd reggel megjavítja. A bejárati ajtó zárva volt, biztos az ostoba szakács vagy a bejárónő zárta be maga után távozáskor, de hirtelen eszébe jutott, hogy anyagi okok miatt nem tartanak már szakácsot, sem pedig bejárónőt. Hangos kiáltással kísérve, vállával megpróbálta betörni az ajtót, majd a nappali ablakán betekintve látta, hogy a ház lakatlan.

Tóth Attila fordítása

TÓTH ATTILA (1983) mérnök-informatikus, informatika-német szakos tanár és bölcész. IT architektként dolgozik Budapesten.